

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **R. K.**
bytem
zastoupený JUDr. Janem Klaiilem, advokátem
se sídlem Plzeň, Lukavická 22

proti

žalovanému: **Ministr vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2022 č.j. MV-66107-13/SO-2022
takto:**

- I. Návrh žalobce na přerušení řízení se zamítá.
- II. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 9. 2022 č.j. MV-66107-13/SO-2022 se ruší a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Jana Klaila.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru (dále jen „služební orgán“) ze dne 24. 2. 2022 č.j. OSZ-159181/D-Že-2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci podle § 157, § 158, § 165 a § 166 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) od 1. 2. 2022 přiznává výsluhový příspěvek ve výši 28 960,- Kč měsíčně.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce byl dnem 31. 1. 2022 propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru. Při rozhodování o žádosti žalobce o přiznání výsluhového příspěvku vycházel služební orgán z průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu za poslední kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru, tj. z částky 60 333 Kč, neboť porovnáním průměrného služebního příjmu žalobce za kalendářní rok předcházející roku propuštění a předcházející tři roky (2019 – 2021) byl jako rozhodný průměrný služební příjem použit pro žalobce výhodnější průměrný služební příjem za kalendářní rok propuštění, tj. za rok 2021. Jako doba rozhodná pro nárok na výsluhový příspěvek byla v prvoinstančním rozhodnutí započítána doba 28 roků.
3. Žalovaný odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-580/19 ze dne 9. 3. 2021 (dále též „rozsudek SDEU C-580/19“), v němž se soud věnoval výkladu článku 2 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. 11. 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby (dále jen „Směrnice“). Uvedl, že zákon o služebním poměru v § 113 taxativně vymezuje složky onoho služebního příjmu, přičemž mezi složkami služebního příjmu není odměna za služební pohotovost podle § 126 zákona o služebním poměru. Při výpočtu výsluhového příspěvku tedy ředitel odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra (dále též „ředitel OSZ“) správně vycházel z částek průměrného měsíčního příjmu, v němž nebyly započítány odměny za služební pohotovost. Žalobcem požadované započtení služební pohotovosti na pracovišti do průměrného služebního příjmu lze chápat tak, že žalobce požaduje započtení odměn za služební pohotovost do svého průměrného služebního příjmu, což je však ze zákona vyloučeno, případně lze toto chápat tak, že žalobce požaduje, aby mu byl za služební pohotovost poskytován samotný služební příjem. Pokud by příslušný služební funkcionář dospěl k závěru, že za dobu služební pohotovosti měl žalobci s ohledem na uvedený rozsudek SDEU C-580/19 náležet služební příjem a tento příjem by mu doplatil, mělo by toto vliv na správnost prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný ani ředitel OSZ však nejsou příslušní k rozhodnutí o tom, zda bude žalobci služebním příjmem doplacen.
4. Žalovaný shledal existenci předběžné otázky, a to doplatku služebního příjmu žalobce. Usnesením ministra vnitra ve věcech ve věcech služebního poměru ze dne 24. 5. 2022 č.j. MV-66107-5/SO-2022 bylo podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu přerušeno řízení do doby vyřízení podnětu k doplacení služebního příjmu příslušným služebním funkcionářem, neboť případné doplacení služebního příjmu žalobce za roky 2019 - 2021 by mělo vliv na výši výsluhového příspěvku.
5. Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy k otázce posouzení oprávněnosti doplatku služebního příjmu žalobce vyrozuměním ze dne 27. 7. 2022 č.j. KRPA-175819-3/ČJ-2022-0000OP (dále též „sdělení krajského ředitelství“) poskytlo informaci o tom, že nebyly shledány důvody k zahájení řízení ve věcech služebního poměru o doplacení příjmu žalobce. Žalobce byl v souladu s § 174 zákona o služebním poměru vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, avšak ve stanovené lhůtě tak neučinil.

6. Žalovaný konstatoval, že je ve smyslu § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru vázán rozsahem odvolacích námitek. Tyto námitky *de facto* směřovaly toliko proti skutečnosti, že při výpočtu výsluhového příspěvku nebyl zohledněn služební příjem žalobce za služební pohotovost. Tato otázka byla předmětem samostatného posouzení ze strany příslušného služebního funkcionáře, jenž však neshledal, že je namístě žalobci určit doplatek služebního příjmu. Žalovaný má za to, že mu nepřísluší přehodnocovat skutečnosti, k nimž je věcně příslušný jiný služební funkcionář. Vzhledem k tomu, že věcná nesprávnost z jiného důvodu nebyla v odvolání namítána, žalovaný posoudil zákonnost prvoinstančního rozhodnutí.
7. Uzavřel, že služební orgán postupoval v souladu se zákonem o služebním poměru, jestliže při stanovení výše výsluhového příspěvku vycházel z průměrného hrubého služebního příjmu za rok 2021 ve výši 60 333 Kč.
8. Žalobce v žalobě předeslal, že služební funkcionář, kterému žalovaný předal odvolání žalobce jako podnět k doplacení služebního příjmu, toliko stručně uzavřel, že k požadovanému doplacení služebního příjmu nedojde, aniž by vydal procesní rozhodnutí. Žalobce vyslovil nesouhlas s posouzením věci služebním funkcionářem a trval na tom, aby se Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy podrobně zabývalo okolnostmi případu a vydalo řádné procesní rozhodnutí, proti kterému bude přípustný řádný opravný prostředek. Z tohoto důvodu dal žalobce podnět, na který Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy reflektovalo s tím, že již považuje žádost žalobce za řádně uplatněnou a o které povede řádné správní řízení. Žalobce navrhl žalovanému, aby opětovně přerušil řízení a vyčkal řádného pravomocného rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. K tomu však již nedošlo, patrně pouze proto, že v mezidobí vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které bylo doručeno až následně právnímu zástupci žalobce. V této souvislosti žalobce rovněž navrhl, aby bylo soudní řízení o žalobě přerušeno do právní moci rozhodnutí vydaného v řízení vedeném u Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pod sp. zn. KRPA-300295-2/ČJ-2022-0000ZU.
9. Žalobce namítl, že stěžejní otázka, na které je závislá otázka, zda mu byl správně přiznán výsluhový příspěvek, se odvíjí od toho, zda mu byl řádně vyplacen plat v předchozím období trvání jeho služebního poměru. Nesprávný výpočet hrubého měsíčního příjmu žalobce spatřuje v absenci započtení doby výkonu pracovní pohotovosti do doby výkonu služby a s tím spojeném neproplacení těchto odsloužených hodin. Žalobce přitom odkázal na výše označený rozsudek SDEU C-580/19, z něhož plyne, že do doby výkonu služby je nutno započíst i dobu pracovní pohotovosti. Podklady pro rozhodnutí tak nereflektovaly aktuální judikaturu SDEU a platné právní předpisy Evropské unie. Způsob, jakým žalobce vykonával služební pohotovost, naplnil veškeré potřebné podmínky pro to, aby tento výkon byl považován za pracovní dobu v celém rozsahu, a to zejména v důsledku naplnění podmínky, kdy pracovní dobou jsou všechny pracovní pohotovosti, během nichž jsou omezení uložena pracovníkovi takové povahy, že objektivně a významně ovlivňují možnost během těchto dob volně nakládat s časem, během něhož nejsou jeho profesní služby požadovány, a věnovat se vlastním zájmům. V této souvislosti žalobce konkrétně popsal způsob výkonu své služby.

10. Žalobce dále namítl, že služební orgán nevzal v potaz důsledky rozsudku SDEU pro nezbytný přepočítání náhrady příjmu za dobu čerpání dovolené a příslušné náhrady za nevyčerpanou dovolenou. Směrnice rovněž dopadá na případ týkající se placené dovolené za kalendářní rok, který je uveden v jejím čl. 7 odst. 1 a podle kterého *„Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby měl každý pracovník nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok v trvání nejméně čtyř týdnů v souladu s podmínkami pro získání a přiznávání této dovolené stanovenými vnitrostátními předpisy nebo zvyklostmi.“* V rozsudku Soudního dvora Evropské unie C-350/06, bod 57, je stanoveno: *„žádné ustanovení Směrnice výslovně nestanoví způsob, jakým se vypočítá finanční náhrada za minimální dobu nebo dobu placené dovolené za kalendářní rok v případě ukončení pracovního poměru.“* V bodě 61 a 62 tohoto rozsudku je dále stanoveno, že: *„finanční náhrada, na niž má nárok pracovník, který nemohl z důvodů nezávislých na své vůli uplatnit svůj nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok před ukončením pracovního poměru, musí být vypočítána tak, aby uvedený pracovník byl v situaci, která je srovnatelná se situací, ve které by byl, pokud by uplatnil uvedený nárok během trvání svého pracovního poměru. Z toho vyplývá, že obvyklá mzda pracovníka, což je ta, která musí být zachována po dobu odpočinku odpovídající placené dovolené za kalendářní rok, je rovněž určující, pokud jde o výpočet finanční náhrady za dovolenou za kalendářní rok nevyčerpanou při ukončení pracovního poměru. Pro výpočet uvedené finanční náhrady je rovněž určující obvyklá mzda pracovníka, což je ta, která musí být zachována po dobu odpočinku odpovídající placené dovolené za kalendářní rok.“* Zjištění z předchozích stanovisek je tedy pravděpodobně způsobilé ovlivnit právě samotnou výši náhrady poskytované po dobu čerpání dovolené a v návaznosti na tuto skutečnost pak zvýšit průměrný hrubý měsíční příjem pro účely výpočtu výsluhových nároků.
11. K povaze služební pohotovosti žalobce uvedl, že služební orgán nerespektoval zákonem stanovené limity doby odpočinku mezi jednotlivými směnami, které jsou uvedeny v § 63 zákona o služebním poměru. Nezbytné je rovněž zhodnocení důvodnosti automaticky nařizovaných dob služební pohotovosti. Žalobce v tomto ohledu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2018 č.j. 5 As 216/2017-19, v němž se soud zabýval významem důležitého zájmu služby a odpovídajícím předpokladem pro výkon služby přesčas v intencích ustanovení § 62 zákona o služebním poměru. Poukázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017 č.j. 1 As 95/2017-25, ve kterém soud konstatoval, že prvkem, který odlišuje výkon běžné služby od výkonu služby přesčas, jsou mimořádné okolnosti, které vyžadují, aby bylo přistoupeno k jejich nařízení. Praxe, která byla v případě žalobce zavedena ze strany služebního orgánu, neodpovídala zákonem požadovanému standardu. Je-li služební pohotovost nařízena již dlouhodobě dopředu, je zřejmé, že se vědomá absence nedostatečného počtu příslušníků potírá nadměrným zatěžováním stávajících příslušníků. Dále žalobce s odkazem na recentní judikaturu poukázal na výjimečnost institutu služební pohotovosti, který lze užívat pouze v nezbytně nutné míře a nikoli k pokrytí pravidelné činnosti, jejíž výkon je třeba zajistit.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že obsahem žaloby jsou námitky, s nimiž se již vypořádal v průběhu odvolacího řízení. Uvedl, že žalobcem citovaný rozsudek SDEU C-580/19 se týká řízení o předběžné otázce ve věci příslušníka Hasičského záchranného sboru města Offenbach n. M., který se soudní cestou domáhal nároku na mzdu za dobu pracovní pohotovosti na zavolání. Soudní dvůr se v uvedeném rozsudku zabýval pouze otázkou, zda lze tuto dobu pracovní pohotovosti na zavolání hodnotit jako pracovní dobu.

Zdůraznil, že odměna za služební pohotovost podle § 126 zákona o služebním poměru se do průměrného hrubého měsíčního služební příjmu nezahrnuje, neboť se nejedná o služební příjem. To potvrdil například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014 č.j. 6 Ads 8/2013-26.

13. Ani náhrada za nevyčerpanou dovolenou není složkou služební příjmu podle § 113 zákona o služebním poměru a nezohledňuje se při výpočtu výsluhového příspěvku. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2014 č.j. 7 Ad 3/2010-30 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015 č.j. 3 As 166/2014-28.
14. Doplnil, že žalobce jej neinformoval o tom, že podal žádost o doplacení služební příjmu. Žalobce se vyjádřil k řízení až dne 2. 9. 2022, tedy po vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný si však na základě sdělení krajského ředitelství učinil v souladu s § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru úsudek o tom, že žalobci nebyl a nebude doplacen služební příjem.
15. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
16. Podle § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru *vyskytne-li se v řízení otázka, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, je služební funkcionář rozhodnutím vázán. Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, která nepřísluší služebnímu funkcionáři rozhodnout a která dosud nebyla pravomocně vyřešena, služební funkcionář může dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení o dané otázce nebo si o ní může učinit úsudek. Služební funkcionář si nemůže učinit úsudek o osobním stavu příslušníka a o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář jeho výsledku.*
17. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. i Soud předesílá, že jádrem sporu v nyní projednávané věci je otázka, zda výše hrubého měsíčního služební příjmu, z něhož při určení výsluhového příspěvku vycházely služební orgány, odpovídala žalobcem skutečně vykonané službě, neboli zda služební pohotovost byla žalobci nařízena v souladu se zákonem o služebním poměru. Žalobce zejména namítl, že služební pohotovost byla služebním orgánem nařizována dlouhodobě dopředu a současně tak, aby byl zajištěn nepřetržitý směnný režim služby. Při nařízení služební pohotovosti byl žalobce povinen zdržovat se po celou její dobu na služebně, přičemž k výkonu služby musel být připraven v časovém úseku patnácti minut. Obsahově totožné námitky žalobce uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
19. Těžiště odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný nepřisvědčil odvolacím námitkám žalobce, leží v (pouhém) konstatování, že mu nepřísluší přehodnocovat skutečnosti, k nimž je věcně příslušný jiný služební funkcionář. Žalovaný se tedy věcnou podstatou odvolací argumentace žalobce z pohledu toho, zda byly dodrženy zákonné podmínky (limity) pro nařizování služební pohotovosti a zda bylo možné považovat činnost vykonávanou žalobcem v rámci formálně nařízené služební pohotovosti z materiálního hlediska za výkon služby, konkrétně vůbec nezabýval.

20. Přestože bylo legitimním krokem, aby žalovaný v souladu s ustanovením § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru inicioval podnět k zahájení řízení o doplacení služebního příjmu, jeho následný postup se již mezím aplikované právní úpravy vymyká. Smyslem dotčeného ustanovení je (vy)řešení předběžné otázky, která souvisí s daným řízením a na jejímž zodpovězení závisí rozhodnutí v předmětné věci. Zákonodárce výslovně stanovil, že služební funkcionář je vázán pravomocným rozhodnutím o předběžné otázce. Touto optikou je pak nutno nahlížet na povinnost služebního funkcionáře vyčkat na výsledek řízení o předběžné otázce, které probíhá před příslušným orgánem ve smyslu věty čtvrté ustanovení § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru. Řečeno jinými slovy, relevantním výsledkem řízení o předběžné otázce je nutno chápat pouze pravomocné rozhodnutí, jímž příslušný orgán závazně předběžnou otázku posoudí. V nyní projednávané věci však žádné řízení před příslušným služebním funkcionářem neprobíhalo, resp. nebylo (v době vydání napadeného rozhodnutí – k tomu viz dále) vůbec zahájeno. Sdělení krajského ředitelství o tom, že nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o doplacení služebního příjmu žalobce, tak podává pouze informaci, že se služební funkcionář nebude předběžnou otázkou věcně, tj. v řádně zahájeném řízení, zabývat. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že žalovaný mohl s odkazem na uvedené sdělení krajského ředitelství zcela rezignovat na vlastní vypořádání odvolacích námitek, které se předběžné otázky týkaly. Nebyla-li předběžná otázka zodpovězena formou pravomocného rozhodnutí příslušného orgánu, bylo povinností žalovaného učinit si úsudek o této předběžné otázce sám, jak ostatně plyne z § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru. K tomu soud odkazuje na judikaturu správních soudů, ze které vyplývá povinnost služebního orgánu v řízení o výsluhových nárocích zohlednit namítanou nezákonnost služebních přesčasů, tedy obecně ty okolnosti, které mohly mít vliv na výši služebního příjmu v rozhodném období (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018 č.j. 1 As 163/2017-53, ze dne 23. 5. 2013 č.j. 4 Ads 11/2013-41, ze dne 7. 11. 2013 č.j. 6 Ads 5/2013-58). Samotná skutečnost, zda řízení o doplacení služebního příjmu probíhá (bylo zahájeno či nikoli), tedy není pro posouzení nároku na výsluhový příspěvek podstatná a nezbavuje žalovaného povinnosti vypořádat se přezkoumatelným způsobem s předběžnou otázkou v intencích žalobcem uplatněné odvolací argumentace.
21. Jak již bylo výše konstatováno, žalovaný se namítanou nezákonností nařízené služební pohotovosti nezabýval z pohledu pro věc potřebných skutkových zjištění a jejich zasazení do odpovídajícího právního rámce. V této souvislosti považuje soud za vhodné upozornit na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022 č.j. 1 As 248/2021-41, ve kterém soud vymezil tři okruhy otázek, jež je nezbytné posoudit: 1) zda existuje rozkaz, jímž byla žalobci služební pohotovost nařízena, 2) zda byl dán důležitý zájem služby pro nařízení služební pohotovosti (první dvě podmínky tvoří formální aspekt věci, tedy zda byla pohotovost nařízena v souladu se zákonem) a 3) jakou činnost žalobce v době označené jako služební pohotovost fakticky vykonával (materiální aspekt). Při posouzení toho, zda v případě žalobce byly naplněny zákonné podmínky pro nařízení služební pohotovosti a toho, jaký byl faktický charakter činností vykonávaných žalobcem, lze vycházet i ze závěrů, které k hodnocení institutu služební pohotovosti a jeho rozlišení od výkonu služby (byť v kontextu zákona o vojácích) vyslovil Nejvyšší správní soud, neboť ty jsou, pokud jde o potřebu materiálního posouzení přenositelné i na posuzovanou věc: Problematika služební pohotovosti je v zákoně č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, upravena v § 30, dle kterého „*vyžaduje-li to důležitý zájem služby, může*

nadřízený nařídí vojákovu služební pohotovost“, kterou se „[...] rozumí přítomnost vojáka ve vojenských objektech nebo na jiných místech, který určí nadřízený, a to mimo dobu služby“ Podle zákona o služebním poměru pak obdobně dle § 62 platí, že *„příslušníkovi lze nařídí služební pohotovost v důležitém zájmu služby, jestliže je dán předpoklad výkonu služby přesčas“,* přičemž *„[s]lužební pohotovost vykonává příslušník mimo dobu služby na služebně určené služebním funkcionářem nebo mimo ni v místě trvalého pobytu (ubytování) nebo na jiném místě určeném služebním funkcionářem na žádost příslušníka.“*

22. Co se týče dílčí žalobní argumentace stran přepočtu služebního příjmu za dobu čerpání dovolené a náhrady za nevyčerpanou dovolenou, je nutno poukázat na to, že za dobu služební pohotovosti, ačkoliv je ve smyslu unijní úpravy považována za „pracovní dobu“, automaticky nenáleží služební plat za plnohodnotnou službu. Oproti tomu považování služební pohotovosti za „pracovní dobu“ či „dobu odpočinku“ ve smyslu Směrnice č. 2003/88/ES již bude mít vliv na placenou dovolenou za kalendářní rok. Dle čl. 7 odst. 1 směrnice *„[č]lenské státy přijmou nezbytná opatření, aby měl každý pracovník nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok v trvání nejméně čtyř týdnů v souladu s podmínkami pro získání a přiznávání této dovolené stanovenými vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi.“* Žalobce i v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí odkázal na body 57, 61 a 62 rozsudku SDEU C-350/06, přičemž žalovaný se v tomto směru, tj. ve světle unijního práva, posouzením této argumentace nezabýval. Soud dodává, že *„[p]ovinnost respektovat zásadu přednosti unijního práva, tj. povinnost neaplikovat případně vnitrostátní normu rozpornou s ustanovením unijního práva, které má přímý účinek, přitom není omezena pouze na soudy. Jak již Soudní dvůr Evropské unie mnohokrát rozhodl, vztahuje se na všechny orgány členského státu EU, včetně správních orgánů (viz např. rozsudek SDEU ve spojených věcech C-924/19 a C-925/19, FMS a další, bod 183). Opačný závěr by vedl k nelogickému důsledku, kdy by nebylo možné se o právo EU opírat ve správním řízení, ale v řízení před soudy, které by následně rozhodnutí správních orgánů přezkoumávaly, již ano. K tomu, že povinnost neaplikovat české právo pro rozpor s právem EU se vztahuje i na správní orgány, se po přistoupení ČR do EU ostatně přihlásily i správní soudy (z novějších rozhodnutí např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 1 Afs 101/2019–75, či ze dne 8. 6. 2022, č. j. 7 As 353/2021–23).“* (Rozsudek NSS č. j. 7 Afs 134/2022–29 z 12. 10. 2022.)

23. Absence věcného odůvodnění odvolacích námitek v napadeném rozhodnutí, resp. nesprávný závěr žalovaného o jeho nepřislušnosti přehodnocovat závěr jiného služebního funkcionáře, nyní vylučuje, aby soud mohl vypořádat žalobní argumentaci, k níž žalovaný nepostavil byť minimální věcnou oponenturu. Žalovaný tak zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Žalovanému je návazně třeba vytknout, že do správního spisu nezaložil takové podklady, na jejichž základě by bylo možné usuzovat o skutečném průběhu služby a služební pohotovosti včetně jejich obsahové náplně a současně o tom, že služební pohotovost byla žalobci nařízena v důležitém zájmu služby. Žalovaný tedy zároveň zatížil napadené rozhodnutí vadou řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, bez kterého nelze závěr o důvodnosti nároku, a tedy ani o opodstatněnosti žalobní argumentace, učinit.

24. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný nemohl pochybit tím, že nevyčkal na výsledek řízení o doplacení služebního příjmu, jež svou žádostí posléze inicioval sám žalobce. Soud

ze spisového materiálu ověřil, že napadené rozhodnutí bylo do datové schránky právního zástupce žalobce dodáno dne 2. 9. 2022 v 8.12.14 hodin. Podání, v němž žalobce informoval žalovaného o doplnění své žádosti o přiznání a proplacení nároku na služební příjem za dobu služby, však bylo do datové schránky Ministerstva vnitra doručeno dne 2. 9. 2022 v 16.38.10 hodin, tedy několik hodin poté, kdy žalovaný již prokazatelně vypravil vyhotovené napadené rozhodnutí. Žalovaný tak ke dni vydání napadeného rozhodnutí neměl k dispozici informaci o zahájení řízení o doplacení služebního příjmu. K tomu lze dodat, že z listin připojených k žalobě vyplývá, že řízení o doplacení služebního příjmu bylo služebním funkcionářem zahájeno fakticky až dne 14. 9. 2022, kdy byla služebnímu orgánu doručena žádost žalobce.

25. Jelikož bylo řízení o doplacení služebního příjmu zahájeno až po vydání napadeného rozhodnutí, nešlo o skutkovou okolnost, z níž by byl žalovaný povinen v době svého rozhodování vycházet. Z tohoto důvodu nebylo zapotřebí přerušit soudní řízení do pravomocného skončení řízení o doplacení služebního příjmu, neboť soud přezkoumává napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Skutečnost, že řízení o doplacení služebního příjmu bylo zahájeno (probíhá či již bylo skončeno), je však v dalším řízení s ohledem na výše učiněné závěry soudu pro rozhodnutí žalovaného významná.
26. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 4 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právní názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil. S ohledem na to, že řízení o předběžné otázce bylo v mezidobí zahájeno, vyčká žalovaný jeho výsledku, resp. bude vázán pravomocným rozhodnutím v tomto řízení vydaným.
27. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. druhým výrokem rozsudku přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v tomto řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, dále v odměně za právní zastoupení žalobce advokátem za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], dvou paušálních částkách po 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a částce 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v uvedené výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Jana Klaila (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu